

BAKTAY MIKLÓS

PÁNÓ MESÉK

2. KÖTET

Baktay Miklós

Pánó mesék – 2. kötet

Puszi

Hát ez mostmár tényleg sok. Ami sok az sok és ez több a soknál. Én türelmes ember vagyok, nekem egy fát is el lehet vágni a hátamon, de amit ez a Pánó művel, az már engem is felháborít. Olyan kellemetlen helyzetbe hozott, hogy az már galiba.

Ott kezdődött az egész, hogy jött a hír: Ella mama haldoklik, ha még egyszer utoljára látni akarjuk, nosza, kerekedjünk fel. Még ma, de legkésőbb holnap.

Igyekeztem úgy intézni a dolgot, hogy holnap után induljunk. Főképpen azért, mert még sohasem láttam halottat, és nem valószínű, hogy még egyszer visszautazunk majd a kedvemért. A másik előny, hogy azt hallottam, a halottakat megborotválják, hát ez az Ella mamára nagyon is ráfért.

Ha viszont még életben találjuk, akkor biztosan meg kell puszilnom a szakállas-bajuszos arcát, sőt, ő is megpuszil engem, amitől úgy lel a hideg, hogy biztosan meghülök és belebetegedek.

Igyekeztem tehát úgy intézni a dolgot a Nagyival, hogy halasszuk az indulást.

– Egyrészt Te mondod mindig, hogy sokat hiányzom, másrészt holnap egész napra elvisz a Juci néni, amíg te rendbehozod ezt a koszlott lakást.

– A Juci néni is jön, és különben is hiányoznál. Az utolsó kenetet is feladták már szegénynek, igyekeznünk kell.

Na, ezzel a kenettel jól elintézt, mert az ugye tabu, nincs mit beszélni róla. Egyszer a Rinci néniről vettek le kenetet. Nagy volt a sóhajtozás, hogy nehogy baj legyen. Én nem láttam semmi nyomát, kérdeztem, honnan vették le, erre kiküldtek és tovább sóhajtoztak. Pedig az még nem is az utolsó volt, tudom pozitív, hogy még mindig gyakran vesznek le róla.

Az viszont örvendetes volt, hogy a Juci néni is jön, mert akkor talán a Géza bácsi visz minket autóval. Mert amióta a fürdőkádba belerokkant az öreg

verda, azóta szó sem volt kocsikázásról. Komolyan mondom, ezt a Rinci néni intézte el.

Kiderült, hogy vonattal megyünk, de az egész pereputty ám, az egész retyerutya, még a Manci néni is.

És az még a legkisebb rossz, mert ő nem szokta erőltetni a nyálas pusztit, sőt, inkább csak a Pánót simogatja meg. Viszont a Rinci néni, mindig elmar, hogy majd agyoncsókol. És ezek szerint az Ella mamát sem úszom meg. Igaz viszont, hogy a Juci néninek finom illatos a pusztija és nem is nyálkáz.

Másnap a buszon már úgy utaztunk, hogy a Pánót a Nagy szatyrába tettük, nehogy az állomásra menet megint elvesszen, amire jó esély is volt, mert én egyre jobban viszályogtam a sok nyálpusztitól. Ott dekkolt a Nagy szatyrában, csak egy kicsit lógott ki belőle. Figyeltem, nehogy valami rosszat csináljon, de elsodortak mellőle. Nagyon aggódtam, mert éppen a májkrémes szendvicsek mellett volt a Pánó, azokat pedig csak nekem kente a Nagy, jó sok vajjal. Mérges is lettem, amikor egy lány nyomakodott oda az ablakhoz. A szerelmese leszállt és ő még integetett, meg pusztit küldött neki.

Namost erre varrjál gombot! Itt egy szép, hosszú hajú lány, és az ablakon keresztül ad pusztit! Hoppá!

Ahogy mentünk végig a vonat mellett, jól figyeltünk, hol van a rokonság, mert a Márta néni már korán kijött, mindenkinek megvette a jegyet és lefoglalt egy egész fülkét. Hát, amikor megláttuk őket az ablakban, akkor én elkértem a Nagyitól a Pánót, megpusztítottam és odaintettem vele a Rinci néninek, aki maga volt az egész ablak. Erre ő is küldött pusztit. A többieket érdekelni kezdte, mi történik, ők is türemkedtek az ablakhoz, a Pánó meg vitte nekik a pusztikat. Amikor kész volt mindenki, akkor persze már fel kellett szállni. Annyi eszem még volt, hogy figyelmeztessem a Nagyit, fizesse ki a jegyet Márta néninek, mert ő az ilyesmit szereti rögtön elintézni, úgyhogy törekedett is egyből a Márta néni felé, aki úgy tudott visítani, mint a mozdony kanyarban. Én viszont szépen megálltam a társaság szélén. Sikerült! Le volt tudva a pusztikodás, mert az utolsó pillanatban befutott Micu bácsi is.

– Nagy volt a sor a pénztárnál – magyarázkodott.

– De hát itt a jegyed – vihogott Márta néni, úgy, hogy elindult tőle a vonat.

– Tényleg – kapott a fejéhez Micu bácsi, – azt sem tudom, hogy áll a fejem. Reggel aggasztó híreket kaptam.

Persze most nem lett vihogás, hanem nagy sóhajtozás. Olyan, aminek a végén az én fejemet kezdik simogatni, hogy szegény gyerek. Szerencsére azonban megállt a vonat és felszállt Juci néni. Már az ablakból integettem neki.

– Hát ez a gyerek meg miért áll itt olyan elárvultan? – kérdezte számonkérően.

Rosszul tette, mert ezzel furdalta a lelkeket és azok meg védekezésül elmondták, hogy én nem is adok puszit, csak azzal a csacsival küldök. Bezzeg a Juci néni, az számolatlanul kapja a puszikat.

– Ideje lenne már valami nagyobb gyerekhez illő játék! – sivította Márta néni. – Buta már az a csacsi tehozzád.

Hát így kikaptam én amiatt az átok Pánó miatt. Komolyan mondom, tisztára el akartam bőgni magam.

Juci néni gyorsan az ölébe kapott, és pusmogni kezdtünk.

– Ezt ügyesen csináltad! – mondta. – De azt tudod, hogy az Ella mamát rendesen meg kell puszipni. A Pánó szemtelenség lenne.

– Viszont a kórházba tényleg nem fogják beengedni a gyereket, azt tudom pozitív, úgyhogy kénytelen lesz a csacsiját küldeni – mondta Márta néni.

Hát most kivételesen nem bántam, hogy kihallgatta a mi pusmogásunkat, mert szerintem ez világi jó dolog. Majd a Pánót jól megpuszilgatja a bekent, szakállas Ella mama.

– Nyugi, én majd elintézem – csámcsogott a Rinci néni.

Hát persze, hogy az én májkrémes szendvicsemet falta és még ki is tolt velem.

– Azt meg kell hagyni, tényleg nem mehetne be, de nekem osztálytársam volt a főorvos – csámcsogott tovább.

Rájöttem, azért mondogatja mindig, hogy azt meg kell hagyni, mert ő aztán sohasem hagy meg semmit.

Az állomáson már Éva néni várt minket. Fekete szalagot osztogatott, mindenki feltette a hajtókájára. Persze a Pánó nem kapott.

– Azért elbúcsúzhattok tőle. Már meg van terítve.

– Megmosdatták, szépen felöltöztették, gyertyát gyújtottak – súgta magyarázólag Juci néni.

– Meg is borotválták? – kérdeztem, bár már elhatároztam, hogy megnézem.

– Nem hiszem. Ilyenkor felkötik az állát – mondta Juci néni.

– Nem baj, szeretnék elbúcsúzni tőle.

– Arról szó sem lehet – vágott közbe a Rinci néni. – Milyen jó, hogy itt a te Pánód, majd őt felvisszük, hogy elbúcsúzzon helyetted.

Úgy is lett. Hát ez a Pánó elintézte, hogy lásson igazi halottat. És persze nem mesélt egy szót sem. Ahogy senki. Még a Juci néni sem.

Csak nagy sóhajtozás volt hazafelé a vonatban.

– Na, ki lesz a következő? – nézett körül a Márta néni, miután leszállt Juci néni.

– Azt csak a Jóisten tudja – válaszolta a Nagy.

Hát engem nem érdekel. Az biztos, hogy őhózzá nem viszem a Pánót, hanem majd én jól megnézem magamnak.

Otthon jól kifaggattam a Nagyit, hogy akkor a Pánó hogyan búcsúzott el a nevemben. Ki vette elő a szatyorból, mit csinált vele, hova tartotta az Ella mamának, de a Nagy csak olyasmiket válaszolt, hogy:

– Hát, ahogy illik.

– Szépen rendesen.

– Hát amilyenek a halottak.

Akkor aztán rákérdeztem, hogy látta-e a Pánó az Ella mamát, de arra ő azt válaszolta, hogy a Pánó egy játék, nem lát.

Erre azt kérdeztem, ha egy igazi csacsi lenne, akkor látta-e volna.

– Látta volna-e – volt a válasz.

– Láta volna-e?

– Egen.

Na, ez meg azt jelenti, hogy igazából nem, de többet nem beszélünk róla.

A Pánót viszont éjszakára bezártam egy dobozba egy csontvázsal. Hadd cidrizzen!